

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 01

XI legislatura · tercer període · sèrie P · número 36

Ple del Parlament

Sessió 22, primera reunió, dimecres 28 de setembre de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Sessió 22.1

La sessió s'obre a ***. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera, els secretaris segon i tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general en funcions i el lletrat major / la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions, el lletrat major, la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern/

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Qüestió de confiança del president de la Generalitat (tram. 204-00001/11). President de la Generalitat. Debat i votació de la qüestió de confiança plantejada pel president de la Generalitat.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bona tarda. Benvinguts i benvingudes a aquest nou període de sessions. Em plau saludar, en nom de la cambra, els expresidents, exconsellers, exdiputats i autoritats que avui ens acompanyen.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar aquesta sessió plenària, he de comunicar-los que, malauradament, el passat 15 de setembre va morir una dona com a conseqüència de violència masclista a Esplugues de Llobregat. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones, es tracta de la quarta víctima mortal d'aquest any per violència masclista a Catalunya. Lamentem profundament aquestes morts i reiterem el compromís del Parlament i del Govern de Catalunya per eradicar la violència.

Qüestió de confiança del president de la Generalitat

204-00001/11

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat i votació sobre la qüestió de confiança del molt honorable senyor Carles Puigdemont, president de la Generalitat de Catalunya. El president de la Generalitat va comunicar el passat dia 6 de setembre la decisió de plantejar la qüestió de confiança en els termes que llegirà el secretari, senyor David Pérez.

El secretari segon

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta carta diu:

«Benvolguda presidenta, de conformitat amb els articles 12.1.f i 44 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, i amb l'article 150 del Reglament del Parlament de Catalunya, us comunico que, amb la deliberació prèvia del Govern, he decidit plantejar una qüestió de confiança en els termes que vaig exposar en la sessió del Parlament del 8 de juny del 2016 i sol·licitar que sigui debatuda el proper dia 28 de setembre del 2016.

»Ben cordialment.»

La presidenta

D'acord amb l'article 150.3 del Reglament, el debat es desenvoluparà d'acord amb el procediment establert al debat d'investidura. I, per tant, s'iniciarà amb la intervenció del president de la Generalitat. El molt honorable senyor Carles Puigdemont té la paraula.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt honorable presidenta del Parlament. Honorable vicepresident, honorables consellers i conselleres, il·lustres diputats i diputades. President Mas, president Benach, president Rigol, presidenta De Gispert, membres del Govern, exconsellers, senyores i senyors.

Tal com ha dit la presidenta del Parlament, iniciem el curs polític i el període de sessions parlamentàries, en aquest cas, d'una forma poc habitual; de fet, d'una forma inèdita. És inèdit que hi hagi un debat de qüestió de confiança, però és exactament, com ha llegit el secretari de la Mesa, allò que jo vaig demanar i que vaig anunciar el dia 8 de juny en aquesta mateixa cambra, davant de tots vostès.

Som a la meitat de la legislatura i tot el que ens ha precedit fins ara recalca el caràcter excepcional del període encetat al nostre país avui fa un any i un dia, quan 2 milions de catalans van votar a favor que Catalunya esdevingués un estat independent.

És excepcional pel mateix 27 de setembre, on es produeix un mandat plebiscitari, on hi ha un esforç d'unitat sense precedents, on es registra una participació rècord al nostre país i on es produeix una expressió de la pluralitat de Catalunya que, en posicions polítiques molt distants i molt diverses, queda reflectida en un Parlament on es pot, si es vol, escoltar la veu de tothom.

És excepcional per una investidura al darrer moment d'un candidat no previst, fruit d'un pacte que comprometia les parts signants a emprendre una legislatura amb la garantia de l'estabilitat parlamentària necessària per complir el mandat de les urnes. El candidat de la majoria feia un pas al costat i el grup de la minoria falcava l'estabilitat.

És excepcional per una legislatura de durada no convencional i ajustada a aquells divuit mesos que tots vostès coneixen.

És, també, excepcional pel rebuig a la tramitació dels pressupostos cinc mesos després d'haver-se iniciat el mandat, amb el trencament del compromís d'estabilitat que aquest fet comportava, i, per tant, el risc seriós de trobar-nos amb un Govern sense els suports inicials, i, per tant, un Govern inviable.

I finalment, és excepcional per la consideració, per primera vegada en la història del nostre Parlament, d'una qüestió de confiança a la qual me sotmeto com a president de la Generalitat. Tot això, en un any d'ençà de les eleccions i en menys de nou mesos de l'inici de la legislatura. No està malament.

Amb aquest breu inventari, que els asseguro que podria ser més exhaustiu si entréssim en detalls –i no cal–, podríem convenir que ja hem cobert amb escreix la dosi recomanable d'excepcionalitats, i que fins aquí hem arribat, i que, potser, en lloc d'una qüestió de confiança, millor que haguéssim anat directament a eleccions. No dic que això no pugui passar –i demà ho veurem–, i segur que, a més a més, m'ho sentiré a dir, si no em fallen les previsions.

N'hi ha que voldran aprofitar l'oportunitat, amb tota la legitimitat –que quedi clar–, perquè s'aturi la legislatura i anem a unes eleccions.

Fitxer 2

o potser voldran aprofitar-la per enviar a la paperera de la història un procés que fa quatre dies ha tornat a demostrar, per sorpresa d'alguns, la seva enorme capacitat de mobilització.

Els dic per endavant que no m'espanta cap escenari que surti d'aquest Parlament, perquè serà el reflex de la voluntat ciutadana, i, com a tal, s'haurà de respectar sense cap mena de dramatisme. Si demà el Parlament em retira la confiança caldrà triar un altre president o presidenta o, altrament, en el cas que no s'investeixi ningú, quedarien convocades noves eleccions. Però si demà la majoria d'aquest Parlament em renova la confiança que avui els sol·licitaré, demano que sigui igualment respectada amb la mateixa actitud democràtica per part d'aquells que haurien preferit una altra decisió. Cap decisió, ni l'una ni l'altra, no té més legitimitat, ni tampoc menys.

Hi insisteixo perquè quedi clar i ningú no en tingui cap dubte, atesa la transcendència del debat que tenim –que tenim–: vinc a sol·licitar la confiança i disposat a assumir les conseqüències de la decisió del Parlament. La qüestió de confiança és un mecanisme democràtic previst en situacions com l'actual que ens remet a la temporalitat dels càrrecs i, sobretot –i sobretot–, a l'autoritat preeminent que tenen els parlaments en tota societat que vulgui arrelats en la seva base fundacional els valors de la democràcia. I si d'ella se'n desprèn que algú, en aquest cas, jo, no compta amb la confiança de la cambra, s'assumeixen les conseqüències sense cap retret. I si resulta que la decisió és la contrària, demano també que s'assumeixin les conseqüències i s'actui de manera coherent a aquest mandat.

Jo, òbviament, avui m'esforçaré a convèncer –avui i demà– la majoria de diputats i diputades perquè passi això segon. Intentaré explicar per què crec que hem de transitar d'excepcionalitat en excepcionalitat fins a la normalitat final i per què demano al Parlament que m'atorgui la confiança necessària per culminar amb èxit aquest trànsit cap a la normalitat definitiva de la manera més eficaç, que vol dir de la manera amb què acabem guanyant-nos la confiança dels ciutadans quan els citem davant de les urnes.

De fet, avui, senyores i senyors diputats, els proposo que iniciem una cadena de confiances; una cadena de confiances que no s'acabi demà amb la votació, sinó que continuï fins que Catalunya esdevingui un estat independent de ple dret. Més que proposar-los que em facin confiança, els proposaria que ens fem confiança. Una cadena de confiances que involucri tothom, que no exclogui ningú i que no prescindi de ningú. Confiances compartides que cada dia s'han de reforçar i que són imprescindibles per fer creïble, als ulls dels nostres ciutadans, primer, i als ulls del món, després, que anem de debò, que estem decidits i que no escatimarem esforços fins a aconseguir-ho. Esforços per anar junts, com fa un any, i per continuar junts en totes i cadascuna de les fites que hem identificat d'aquí al mes de juliol, quan acabi la legislatura. Segur que en aquesta cadena de confiances tots hi hem de fer més del que no hem fet fins ara si la volem mantenir i la volem reforçar, i la volem mantenir viva. Personalment, em comprometo a treballar amb una complicitat i una coordinació majors amb aquells grups i diputats que

m'atorguin demà la confiança que em sembla indispensable de tenir fins al final de la legislatura.

Abans d'exposar-los les raons per les quals els demanaré el seu suport, crec que és obligat que jo els recordi com hem arribat a aquest punt i que refresqui la memòria de les raons per les quals hem arribat avui a celebrar el primer debat sobre una qüestió de confiança de la història d'aquest Parlament.

Com vostès saben, el Govern que presideixo, el Govern de Junts pel Sí, neix d'una sessió d'investidura tinguda el passat mes de gener, en la qual s'exposa i s'aprova, amb una majoria absoluta de setanta diputats, un programa de govern; un programa de govern que és l'aplicació i el desenvolupament del programa electoral de Junts pel Sí, que preveu, alhora, el compromís de posar en marxa un pla de xoc social, negociat durant els mesos anteriors a la investidura, entre Junts pel Sí i la CUP - Crida Constituent, i que respon, tanmateix, a un mandat molt clar de les urnes, reflectit en una majoria parlamentària de setanta-dos diputats, de portar aquest país a les portes d'un estat independent.

M'agradaria repassar, molt succintament, quins eren, quins són, de fet, els eixos d'aquest programa aprovat el passat 10 de gener, ara fa gairebé nou mesos.

Primer, avançar la construcció d'un país més just, més equitatiu, més saludable, més segur i més culte. Segon, consolidar la recuperació econòmica del país i aconseguir que això comporti més ocupació, més estable i de més qualitat. Tercer, fer de Catalunya un país d'alta qualitat democràtica, referent en transparència i participació. Quart –i en relació amb el procés de construcció de Catalunya com a estat–, culminar el procés en la fase participativa ciutadana i associativa, dissenyar, definitivament, les estructures d'estat i la seva posada a punt, tramitar al Parlament les lleis bàsiques del procés i assolir la plena internacionalització del procés de construcció i constitució de l'estat català independent.

Aquests són els eixos bàsics que conformen i guien l'acció d'aquest Govern. Més endavant faré una breu pinzellada de les principals fites assolides, però serà, òbviament, com saben tots vostès i he tingut ocasió de parlar-ne amb algun dels representants dels grups parlamentaris, en el proper debat de política general, de la setmana que ve, on podrem entrar en detall i debatre a bastament al voltant de les actuacions que s'emmarquen en aquests eixos. Però ara sí que els vull deixar

clar que aquestes línies bàsiques del programa de Govern establertes en el debat d'investidura no s'han posat mai en qüestió. I d'una forma especial vull remarcar que, en cap moment, no s'ha qüestionat ni s'ha posat en dubte el mandat parlamentari de preparar Catalunya perquè esdevingui un estat independent.

Ara bé, tot i no haver-se posat en dubte ni el mandat democràtic emanat de les urnes ni el programa de Govern, sí que s'ha qüestionat –i per això avui som aquí, i per això no iniciem el curs polític amb el debat de política general, sinó amb el debat d'aquesta qüestió de confiança–, sí que s'ha qüestionat, deia, un dels principals instruments que permeten funcionar a un govern i desenvolupar en plenitud les seves polítiques, és a dir, els pressupostos. Com també recordaran –hi he fet referència a l'inici de les meves paraules–, el passat 8 de juny, els pressupostos que aquest Govern havia presentat a la cambra i que incloïen el major percentatge en despesa social que mai havien tingut uns pressupostos –concretament, un 73,6 per cent– no van superar el debat de totalitat.

D'aquesta manera, tot un seguit d'actuacions que incorporava el projecte de pressupostos, amb la pròrroga pressupostària no s'han pogut dur a terme: la reducció d'un 50 per cent de les llistes d'espera de primera visita a l'especialista i proves diagnòstiques; la reducció d'un 10 per cent de les llistes d'espera quirúrgiques; l'increment de 5.839 beneficiaris de la renda mínima d'inserció –70 milions d'euros–; l'increment de 1.470 places residencials d'atenció a la gent gran i a persones amb discapacitat; l'increment de l'atenció domiciliària a 6.500 persones amb dependència; suprimir les taxes per als informes d'arrelament a les persones immigrades; millorar la dotació de recursos propis per al treball protegit i la inserció laboral –els 30 milions d'euros–; la convocatòria pública de 400 places de mossos d'esquadra; l'augment en 14,3 milions d'euros dels recursos per a la lluita contra la pobresa infantil; disposar de 10 milions d'euros per fer front a la pobresa energètica; destinar 10 milions d'euros a la Llei de barris per impulsar projectes transversals per reforçar la cohesió social a cent barris del nostre país; destinar 162 milions d'euros per millorar el transport públic; destinar 66 milions d'euros per millorar la mobilitat a la xarxa viària o el fet de no poder ampliar l'aplicació de la tarifa social del cànon de l'aigua en casos de pobresa energètica, de la qual es podrien beneficiar 42.000 llars del nostre país.

Els recordo això perquè som aquí per la no-aprovació d'un pressupost que preveia totes aquestes mesures; és per això que som aquí, no per altres coses. Sé que dema vostès diran o alguns de vostès diran que som aquí per altres raons. No, no, som aquí perquè aquest pressupost, que, entre altres coses, contenia aquest seguit de mesures, no es va aprovar, ni tan sols no es va arribar a tramitar.

Per tant, aquests són alguns efectes de la no-aprovació dels pressupostos per a aquest 2016. Dit d'una altra manera, d'haver-se tramitat i d'haver-se aprovat, amb les aportacions que calia dels grups parlamentaris a través de les esmenes, d'haver-se aprovat la llei de pressupostos, avui, en lloc de la qüestió de confiança, tindríem més recursos a disposició dels nostres ciutadans.

El cas és que sense pressupostos no es pot governar bé, no ho puc dir més clar, sense pressupostos no es pot governar bé. I si no podem governar bé, hauríem de tornar a donar la paraula als ciutadans. En les converses que hem mantingut aquestes darreres setmanes, tanmateix he comprovat que hi ha una voluntat sincera que la legislatura continuï; hi és, almenys, per part dels qui van permetre que comencés. Si jo hagués dubtat que aquesta voluntat no existia, o no podia existir de cap manera, mai hauria pres una altra decisió, hauria pres una altra decisió, perdó, que no hauria estat, segur, la de convocar una qüestió de confiança. Però confiava i confio que, fins i tot en els moments de més discrepàncies, i la no-aprovació dels pressupostos en va ser un d'important, sabrem ser lleials a l'encàrrec dels catalans. Però aquesta voluntat avui i demà s'ha d'acreditar, s'ha de certificar.

Si demà superem aquesta prova i ens comprometem a aquella cadena de confiança que he reclamat, el que els asseguro és que no hi tornarà a haver cap més debat com el d'avui. O s'aproven els pressupostos que enllesteix el vicepresident Junqueras, i podem, per tant, encarar el tram final de la legislatura, o faré ús de les facultats que tinc per convocar eleccions.

Aconsello, per tant, que qui no tingui cap intenció d'aprovar els pressupostos, millor que ens estalviï el dubte i el temps i demà no m'atorgui la confiança que reclamo.
(*Remor de veus.*)

Confiança sense pressupost –confiança sense pressupost; que els fa molta gràcia aquesta expressió– em recorda...

La presidenta

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

...em recorda la frase de Sant Jaume que figura en la impressionant obra *Les quatre cròniques*, d'Antoni Tàpies, a la part corresponent al *Llibre dels feits*, i que presideix el saló on es reuneix el Consell Executiu del Palau de la Generalitat, i que exconsellers i exconselleres segur que deuen recordar amb precisió: «Fe sense obres, morta és.» Ahir encara la vaig contemplar.

Això és a grans trets, i òbviament contrastat amb l'opinió que en deuen tenir vostès, que segurament en molts casos serà discrepant, el que considero que ens ha dut a la situació actual.

Anem, senyores i senyors diputats, a les raons de fons per les quals els demano que demà, un cop exposades i debatudes totes les posicions, que escoltaré amb molta atenció, una majoria de vostès m'atorgui la confiança per continuar aplicant el pla de govern amb què em vaig presentar a aquesta cambra el dia 10 de gener passat, i que va rebre l'aprovació de la majoria absoluta del Parlament, que vol dir, en primer lloc, servir el nostre país, atendre les necessitats, combatre les desigualtats, combatre en especial els efectes de la crisi, millorar les condicions de vida dels nostres conciutadans, prioritzar l'agenda social i alhora fomentar la reactivació econòmica per tal que es creï riquesa i es generin llocs de treball de més qualitat i de major durada, i tot això per als 7 milions i mig de catalans i catalanes, que tenim els mateixos drets i els mateixos deures, sobretot a tenir un sistema educatiu, un sistema de salut, un sistema de serveis socials, un servei de mobilitat pública, etcètera, en les millors condicions, i equitatiu.

En segon lloc, defensar el nostre

Fitxer 3

nostre país, que vol dir defensar la seva gent; defensar la seva gent dels tractes injustos i lesius per la seva qualitat de vida de les polítiques i les decisions que emprèn el Govern de l'Estat, que en la seva deriva de recentralització unilateral asfixia de manera clara les finances de la Generalitat i reitera en els seus

incompliments, la qual cosa perjudica també i per igual –també i per igual– els 7 milions i mig de catalans i catalanes. L'Estat no fa distincions; l'Estat, quan perjudica els catalans els perjudica pensin el que pensin, parlin la llengua que parlin, votin el que votin, però el perjudici el socialitza en els 7,5 milions de catalans. Tant li fa si pensen que Catalunya ha de continuar sent una autonomia descafeïnada de la monarquia espanyola com si pensen que ha d'esdevenir un estat independent, el maltractament de l'Estat espanyol els perjudica exactament igual. El 8 per cent del dèficit fiscal surt tant de la butxaca d'un independentista com de la d'un «dependentista». Les conseqüències de la manca de recursos les pateix tothom –les pateix tothom per igual–, de la mateixa manera que els beneficis d'un repartiment just també ho serien per a tothom.

I, en tercer lloc, com els deia, recordant el compromís de l'agenda d'aquest Govern, en tercer lloc, que és el que explica el caràcter excepcional de la legislatura i del nostre programa de govern, la renovació de la confiança ens cal per fer possible l'horitzó polític al qual aspira la majoria dels catalans: que aquest país es governi a si mateix sota la forma d'una república.

Deixo pel final aquest tercer bloc i tot el que té a veure amb la culminació del procés polític cap a la independència i em centraré ara a posar alguns exemples del que hem anat fent fins avui en els dos primers blocs que he esmentat, tot i que, hi insisteixo, ja els ho he dit abans, la setmana que ve en parlarem amb molt més de detall en el debat de política general i, segurament també, en el posterior debat de pressupostos, si en tenim l'oportunitat, que espero que sí.

Un dels elements que més ens preocupen com a govern és la creació de més llocs de treball i de qualitat, i totes les eines són poques a l'hora de transformar i potenciar el nostre model productiu. Dos exemples: per un costat, el Pacte nacional per a la Indústria, que hem començat a treballar en col·laboració amb tots els agents implicats; i, l'altre, el desplegament de la Llei de la formació professional amb l'objectiu de relligar formació i empresa, amb l'FP dual com a abanderada d'aquest objectiu últim.

Hem augmentat els fons per a polítiques actives d'ocupació, prioritzant especialment les persones aturades de llarga durada majors de cinquanta-cinc anys i els joves i hem creat el Programa d'orientació professional personalitzada

per ajudar a persones aturades a trobar feina amb un assessorament individualitzat.

En aquest sentit, deixin-me donar-los algunes dades. Dades..., les més recents. L'economia catalana encadena cinc trimestres –cinc trimestres– de creixements superiors al 3 per cent. L'increment del darrer trimestre, d'un 3,4 per cent, gairebé dobla la mitjana de la Unió Europa 28 i és fruit..., en gran part, per la indústria, que ha tingut el creixement més elevat des del 2010. Aquesta és una dada molt bona i això s'ha produït aquí, a Catalunya. De fet, la nostra economia ja encadena tretze trimestres consecutius de creixement positiu, i tots ells –tots– per sobre del creixement de la mitjana espanyola. Com a conseqüència d'això, també el PIB per càpita dels catalans és avui més alt que en els darrers set anys.

I d'altra banda, la taxa d'atur de Catalunya se situa per sota del 16 per cent, quatre punts menys que en el conjunt espanyol, un diferencial, per cert, que ha anat augmentant progressivament des de l'inici de la crisi, quan només ens separaven dos punts.

Val a dir que la millora del nostre sistema productiu passa cada cop més necessàriament per afrontar els nous reptes globals, energètics i climàtics, i la transició cap a un model econòmic i social més sostenible. Aquesta aposta per un futur millor l'estem construint amb seguretat amb la primera llei que el Govern que tinc l'honor de presidir va aprovar: la Llei del canvi climàtic. Ho estem fent amb la proposta de Pacte nacional per a la transició energètica o amb el Pla d'acció per al desplegament d'infraestructura dels vehicles elèctrics.

Els recordo que, també, tot i l'ofec econòmic al que es veu sotmès diàriament el país, hem posat en marxa equipaments i infraestructures rellevants per a la nostra competitivitat, com són, no fa massa dies, el campus universitari Diagonal-Besòs, que va *molt* més enllà dels beneficis d'un equipament universitari i de recerca, i que contribuirà al desenvolupament de Sant Adrià del Besòs, sí, com a ciutat universitària. O els recordo el perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Sabadell i que contrasta, aquest perllongament, amb l'oblit reiterat de l'Estat pel que fa a les rodalies i al corredor mediterrani; rodalies que aquest estiu han tornat a ser notícia per la seva capacitat de generar col·lapse sense haver-ho demanat.

També hem afrontat els embats judicials del Govern de l'Estat mitjançant el que vol que sigui i actuï com el seu braç armat, el Tribunal Constitucional, amb noves lleis que protegeixen el ciutadà de ser desnonat o de patir talls d'aigua o llum. I aquí permetin-me que destaquï la nova llei de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones que es troben en risc d'exclusió social, i que estem impulsant amb celeritat, i la col·laboració de professionals, entitats i món local. Una col·laboració amb el món local que s'ha concretat, també, amb el nou contracte programa 2016-2019 amb els ens locals, de manera que tinguin una cartera de serveis socials que, entre d'altres, prioritza els serveis dirigits a infants i adolescents en situació de vulnerabilitat. Aquesta és una actitud que fa possible una màxima que demano que tots fem nostra i que, sens dubte, el Govern fa seva: a cada bloqueig de l'Estat espanyol, una resposta catalana. Una resposta, que vol dir: per a tots els catalans i catalanes.

Un altre exemple del país més inclusiu que volem és el blindatge del nostre model sanitari per garantir l'accés universal a la salut, una llei que hem d'aprovar en breu i que espero que compti amb el suport de tots vostès i que reverteix una decisió – permetin-m'ho dir– immoral de l'Estat, d'excloure persones vulnerables del sistema de salut i que nosaltres mai hem volgut seguir. En aquest sentit, de defensar i potenciar el nostre model sanitari públic, els recordo que fa tot just una setmana inauguràvem el nou bloc quirúrgic de la Vall d'Hebron, que posa a disposició de tots els ciutadans, també ara, el millor equipament d'Europa. No hi ha cap altre centre que disposi de, per exemple, dos robots quirúrgics que permeten una atenció que en d'altres països és un privilegi a l'abast de molt pocs i que en el nostre és a disposició de tothom, fent ben explícita la raó del nostre compromís amb una Catalunya que es governi a si mateixa, que gestioni els seus recursos i que decideixi les seves polítiques. Per això hem aprovat el Pla de salut 2016-2020, que és una guia clara a seguir per als propers anys.

I també estem posant les bases per bastir la hisenda pròpia a través del seu desplegament territorial i competencial, i ho fem convençuts que ha de permetre recaptar tots els recursos que es generen a Catalunya i millorar la lluita contra el frau fiscal.

I no només volem lluitar contra el frau, òbviament. Estem desplegant també la Llei de la transparència. Per cert –per cert–, una llei més estricta que la seva homòloga

estatal. I ho fem amb la posada en marxa, per exemple, del registre de grups d'interès, l'aplicació del nou codi de conducta dels alts càrrecs, tot plegat amb l'objectiu de ser una administració en què els nostres conciutadans hi confiïn sense fissures i pugui combatre la corrupció, no pas només havent-la de perseguir un cop ja s'ha produït –que es fa i es farà tant com calgui–, sinó, sobretot, evitant-la.

Estem impulsant, també, consensos a diferents nivells en temes que són estratègics per al país, com el tercer pla del tercer sector social. I també en tots els nivells territorials, on jo voldria destacar els acords concrets amb el president de la Generalitat valenciana, el president Ximo Puig, o amb la presidenta de les Illes Balears, la presidenta Francina Armengol, o la consolidació de les relacions bilaterals amb ajuntaments molt importants de Catalunya: l'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Santa Coloma, Tarragona, Terrassa, Sabadell, entre d'altres.

I un darrer punt sobre el qual jo vull fer esment és: tot i no tenir pressupostos i haver d'administrar i assumir les conseqüències que abans els he volgut detallar, tot i no tenir pressupostos hem prioritzat a costa d'altres partides actuacions que considerem importants pel benestar dels nostres conciutadans, com, per exemple, la partida oberta per les beques menjador i l'aplicació dels nous criteris d'assignació, l'increment de quatre-cents docents per a les escoles d'alta complexitat o els ajuts urgents per al pagament del lloguer.

Tot això i més dibuixa un recorregut de vuit mesos d'un govern que funciona, d'un govern que compleix, d'un govern que recorre el territori per escoltar tothom, que actua davant les emergències que se li presenten i que en tot moment ha donat, dona i donarà mostres palpables de voluntat, de diàleg i d'acord.

En aquest sentit, més enllà del que és l'acció de govern, crec que és molt important remarcar també tot allò que fa referència a l'acció complementària entre Govern i Parlament, ja sigui pel que fa a la funció legislativa com a l'impuls i el control de l'acció de govern exercida pel Parlament.

Així, el Govern ha aprovat i tramès al Parlament tretze projectes de llei a banda d'aprovar tretze memòries prèvies, i ha aprovat quatre decrets llei que han estat validats pel Parlament. El Govern i jo mateix, com a president, ens hem sotmès fins ara a tretze sessions de control en les quals hem respost 195 preguntes. Els consellers i conselleres han respost 86 interpel·lacions dels grups. Hi ha hagut una

compareixença meva, com a president, davant del Ple, 38 compareixences de consellers en diferents comissions i 33 compareixences d'alts càrrecs. El Govern ha respost ja a 5.028 preguntes escrites i 56 preguntes orals en comissió. El Govern ha presentat ja 88 informes de compliment de mocions i resolucions aprovades pel Parlament.

A banda d'això, el passat mes de març va tenir lloc un debat monogràfic sobre la situació d'emergència social que va implicar l'aprovació d'una resolució que inclou 82 punts i 273 mesures, de les quals un 76 per cent ja estan en curs o s'estan aplicant.

I la setmana que ve ens sotmetrem al debat de política general sobre l'orientació política del Govern i, si prospera la qüestió de confiança, després tindrem el debat dels pressupostos pel 2017.

Ja veuen, doncs, que aquest Govern que tenia els dies comptats, que havia d'esclatar en contradiccions internes i que s'encallaria al Parlament, aquest Govern ha fet feina, la fa i la vol continuat fent, però he de reconèixer que hi ha hagut entrebancs que no esperàvem i que en el cas de persistir dificultaran seriosament –de fet, l'impediran– la nostra feina. Per això som aquí. Per això convé que fem un *reset* i que ens preguntem si volem continuar i si ens hi comprometem, a tot el que implica culminar la legislatura.

He vingut a preguntar-los això, per complir el programa de Govern en tota la seva ambició cal poder continuar la feina sense entrebancs. Ens hi comprometem? Jo ho demano al Parlament i n'espero la resposta demà, en el vot que cadascú de vostès expressarà amb tota llibertat i que per mi i per vostès hauria de ser un compromís. Si la resposta de la majoria és un sí a aquest compromís, el mandat del 27 de setembre es complirà fins al final i ho podrem anar verificant conjuntament en totes les fases que ens esperen d'aquí al mes de juliol.

He dit que deixava pel final el bloc que explica el caràcter excepcional

Fitxer 4

de la legislatura. És evident que volem convertir-nos en un estat. Tenim el mandat dels ciutadans de preparar aquí, al Parlament i al Govern, tot allò necessari perquè

Catalunya pugui esdevenir un estat independent. I aquest és un mandat que s'ha de complir i al que jo m'he compromès, a complir. Ho vaig fer quan, des del primer dia, vaig accedir a la presidència i vaig anunciar que aquest seria el meu compromís. Avui ho reitero, perquè no en tingui ningú cap dubte.

L'horitzó polític que volem aconseguir és el que reuneix més força que cap altre, el que té la més gran capacitat de mobilització, espectacular, exemplar i admirable arreu del món i, a més, sostinguda en el temps. Entorn de l'idea d'una Catalunya república, independent o confederada, s'hi aplega la majoria dels ciutadans del nostre país. I una immensa majoria d'aquesta immensa majoria vol que aquesta república sigui un estat independent.

No hi ha cap altre projecte polític a Europa que mobilitzi tanta gent. No hi és tampoc a casa nostra. Ningú no és capaç de reunir milions de persones durant cinc anys seguits a l'entorn d'una reforma de la constitució, per exemple, o a l'entorn de la mateixa constitució que encara és vigent; com sí que ho és la voluntat acreditada tantes vegades com ha fet falta, que ens volem constituir, i constituir definitivament, en un estat independent.

Això és el que haurem fet en culminar la legislatura, si ningú no falla. Jo no fallaré, però jo no podré complir sense una majoria al Parlament, sense fissures i sense la gent mobilitzada quan calgui que es mobilitzi, que caldrà. I que sé que no fallarà perquè, en tots aquests anys, si alguna cosa s'ha demostrat reiteradament és que la gent no falla quan se la necessita.

Aquest és un horitzó factible, és un horitzó necessari i és un horitzó irreversible. El podem dur a terme, el necessitem per poder progressar i donar als nostres fills i néts les oportunitats que es mereixen. I és el resultat d'una voluntat popular que no fa marxa enrere. Ens podem posar d'acord, administrar aquest compromís, amb tothom; fins i tot, amb els contraris a la independència, de la mateixa manera que els independentistes van col·laborar amb el compromís dels autonomistes, quan aquesta era la voluntat majoritària dels catalans. Se'n diu «pragmatisme», se'n diu «política», se'n diu «democràcia».

Per assolir aquest horitzó, aquest horitzó de convertir Catalunya en un estat, vam identificar que era necessari el següent: en primer lloc, estructures d'estat, per poder anar de l'autonomia a la independència; en segon lloc, un paquet legislatiu,

per anar de la llei a la llei, i, en tercer lloc, una validació ciutadana, per anar de les urnes a les urnes.

Sobre estructures d'estat i paquet legislatiu, deixin que els faci un resum d'on ens trobem en aquests moments i el que ens espera al final de la legislatura. Crec que avui toca entrar en un detall major i explicitar en seu parlamentària un compromís explícit a dotar-nos d'unes eines indispensables perquè no hi hagi salts al buit i per donar plenes garanties, cosa que hem fet d'ençà del primer dia que ens vam posar a treballar.

A finals del mes de juny del 2017 tindrem preparades les estructures d'estat necessàries per poder actuar com un estat i poder-nos integrar a la Unió Europea i a la comunitat internacional. Estem preparats per fer aquest trànsit cap a l'estat independent de manera ordenada, com deia, sense salts al buit, amb garanties pel que fa no solament a la seguretat jurídica, sinó també a la viabilitat econòmica del nou estat, és a dir, a la sostenibilitat dels seus comptes públics i a la continuïtat de les prestacions socials i dels serveis públics propis d'un estat del benestar. I ho farem com ho hem fet sempre: de manera pacífica i democràtica.

En definitiva, a finals de juny del 2017, estarem preparats per poder-nos desconnectar de l'estat espanyol amb plenes garanties, i, si fos possible, per poder-ho fer de mutu acord amb l'Estat i seguint els procediments legalment previstos. Estarem preparats perquè ja s'està treballant des de fa temps amb aquest objectiu. I hauria estat una irresponsabilitat greu per part del Govern i dels partits que li donen suport proposar la creació d'un estat propi i no preparar amb la màxima cura aquesta creació i el seu funcionament inicial.

S'està treballant, fins a l'últim detall, no només els textos normatius indispensables –lleis, decrets, decrets llei–, sinó també altres mesures més concretes i operatives, com ara tot allò que afecta els recursos, materials i pressupostaris necessaris per tal que el nou estat, en el moment de la desconnexió, pugui exercir efectivament les noves funcions que haurà d'assumir. S'està treballant també, amb especial cura i dedicació, en els protocols de les actuacions que caldrà realitzar en àmbits especialment sensibles el dia de la desconnexió, i els dies i setmanes següents.

Estem parlant de diversos centenars de mesures concretes –documents i actuacions materials–, que afecten tots els àmbits: des de la seguretat fins a les

comunicacions, des de la sanitat exterior fins a l'Administració de justícia, el reconeixement internacional del nou estat, les representacions diplomàtiques exteriors, les estratègies individualitzades relatives als milers de tractats i els centenars d'organitzacions internacionals als quals s'haurà d'adherir el nou estat, la protecció social, el subministrament energètic, les infraestructures i centres de recerca, la gestió integral de la pesca marítima o el sistema d'assegurances agràries. La llista podria ser molt llarga.

Alguns d'aquests treballs ja s'han donat a conèixer. És el cas, per exemple, de la llei del codi tributari de Catalunya i els seus tres primers llibres, entre els que figura el de l'agència tributària, el consell fiscal i la junta de tributs, o l'esborrany de la llei de l'agència de protecció social. Els altres treballs, des de la llei fundacional i de transitorietat fins al protocol relatiu a la gestió de rius o carreteres internacionals, el tractament de residus nuclears, etcètera, s'aniran presentant en el moment que s'estimi políticament oportú.

En tot cas –en tot cas–, ha de quedar clar davant dels ciutadans que en el moment de ser cridat a les urnes per expressar la seva voluntat sobre la creació del nou estat tindran a disposició tota la informació sobre les estructures d'estat que és necessària per poder-se pronunciar amb ple coneixement de causa.

Les estructures i les activitats que cal preparar i realitzar són certament moltes i són complexes, però es tracta d'una tasca abastable. I això és així perquè a hores d'ara ja tenim unes institucions i unes estructures administratives en ple funcionament i això fa que sovint..., que el que cal fer no és tant crear institucions o estructures noves com simplement reforçar les que ja tenim. D'altra banda, cal tenir present que allò que cal preservar són només les estructures indispensables per a la creació de l'estat català i per garantir-ne el funcionament durant l'etapa inicial, i no així la resta d'estructures que òbviament haurà de tenir en una segona etapa de plena normalització.

És evident que aquest procés no ho pot preveure *absolutament tot*. Però hi haurà tot allò necessari perquè aquest trànsit de la postautonomia a la preindependència es faci amb les màximes garanties i la màxima seguretat.

Amb tot el que els acabo d'exposar fins ara, crec que queda clar el propòsit del nostre Govern –i el meu, personal– en aquesta legislatura, però tampoc amb això

no n'hi haurà prou. Ens caldrà el permís dels nostres veritables amos, que són els catalans i les catalanes; ningú més no ens pot donar permís per fer el que hem de fer que no siguin els ciutadans amb el seu vot. Tot el que fem ha de comptar amb el vistiplau de la gent, com passa sempre en democràcia; és la gent la que canvia les normes; és la gent la que diu de quina manera vol ser governada. Per això parlem d'una validació democràtica al procés d'independència.

Quina és la validació idònia en aquest tipus de situacions? Quin és el mecanisme més clar i més acceptable internacionalment per mesurar la voluntat d'un poble davant d'una decisió històrica? Hi ha un consens enorme –polític i ciutadà– que la fórmula ideal és un referèndum acordat amb l'Estat. I tots sabem que tantes vegades que l'hem demanat, tantes vegades que ens l'han negat. Vol dir això que el referèndum acordat s'ha de descartar? Doncs, no. De fet, vinc a dir el contrari: que no hem de ser nosaltres els qui decidim descartar-lo.

Crec que ja ha quedat clar que no he vingut a intentar fer sostenible un autonomisme obsolescent, ni a entretenir les esperances de tanta bona gent que desitja canvis profunds amb jocs semàntics que sabem –i avui encara millor que fa vuit mesos–, que no han servit per a res més que ajornar, i fins i tot corcar, les tímides i inconcretes insinuacions de reforma.

Tant és així que encara avui mateix hem vist –per a mi, amb una gran tristesa– com el sistema polític i mediàtic espanyol devora qui gosa obrir una mica el focus, *molt* discretament i sense cap renúncia ideològica ni programàtica, per preguntar-se si no s'hauria de parlar amb les forces independentistes; per preguntar-s'ho. Per gosar aproximar-se al reconeixement d'un problema perquè té l'honestedat de pensar que potser cal fer-hi alguna cosa després de cinc anys amb milions de persones mobilitzades i dos milions de votants que demanen donar-se de baixa de l'Estat espanyol.

Una cosa tan radical, tan antisistema, tan escandalosa com parlar amb l'altre perquè s'ha arribat a la conclusió que això és real, que probablement no som aquell ramat de gent crèdula i adoctrinada que la propaganda determinista..., dependentista, s'esforça a pregonar, a vegades amb cotitzats *sponsors*. Una cosa tan poc habitual en el sistema polític espanyol com és parlar amb l'altre, encara que sigui per dir-li que està equivocat, però que està disposat a escoltar les seves

raons i saber si hi ha o no un camí de solució. Li treuen el sant Cristo gros i li organitzen un sidral federal monumental.

He dit que em produïa tristesa i és exacte, perquè em poso en la pell de tot demòcrata espanyol i me l'imagino profundament preocupat per l'afebliment de l'alternativa al *mando y ordeno* del Partit Popular i per veure com els de les portes giratòries que un dia van il·lusionar tanta gent amb la promesa del canvi, avui són capaços de la major deslleialtat per tal que no canviï res; especialment, el seu mode d'entendre el poder, i d'una manera encara més especial, el mode d'entendre el postpoder.

Quan vaig ser investit president a l'Estat espanyol hi havia ja un govern en funcions. Nou mesos després, quan m'hauré sotmès a una qüestió de confiança, a un debat de pressupostos, a múltiples sessions de control parlamentari, a l'Estat espanyol hi continuarà havent el mateix Govern en funcions que al gener i que no haurà fet res de tot això, ni una simple sessió de control parlamentari. I que provoca les conseqüències que tots vostès ja saben: des de l'impacte negatiu en la imatge de l'Estat arreu del món, fins a la incertesa empresarial, que, per cert, no provoca el procés d'independència de Catalunya, tal com ho reconeix el mateix Govern espanyol per escrit.

He dit «el mateix Govern que al gener», però no és del tot cert: és pitjor. Més empetitit i amb ministres que han demostrat la seva indignitat per ocupar el càrrec, alguns dels quals han dimitit, però d'altres continuen aferrats a la poltrona. L'Estat, clarament, ha anat a pitjor. (*Aplaudiments.*)

I és justament perquè l'Estat ha comprovat ja dues vegades –i qui sap si una tercera– que d'esquena a Catalunya no es pot governar, que avui toca, amb més èmfasi que mai, assenyalar que hi ha una alternativa que desbloquegi els dos problemes polítics, i que aquesta alternativa passa per Catalunya. Avui és possible que l'Estat espanyol tingui un govern que sigui capaç de passar pàgina a una era fosca i inoperant des de molts punts de vista –cosa que seria *llargament* celebrada dins i fora i de l'Estat–, i que, alhora, sigui capaç de respondre políticament amb l'ambició que les circumstàncies excepcionals requereixen, la demanda catalana de votar, cosa que també

Fitxer 05

seria llargament celebrada dins i, sobretot, fora de l'Estat.

Sé que aquesta demanda democràtica, pacífica i persistent de la política i societat catalanes no ha rebut la consideració adequada. De fet, ha rebut sovint una greu i irresponsable desconsideració. Sé que, per alguns, negociar amb nosaltres és negociar amb el pitjor enemic. El president de la Xunta de Galícia va dir fa una setmana, literalment, que no es pot negociar amb la *pistola* del separatisme damunt la taula. En realitat, ho consideren pitjor, perquè per negociar amb ETA s'hi van reunir almenys en dues ocasions i per negociar amb nosaltres no accepten ni d'asseure's a la taula.

(Forts aplaudiments.)

El ministre Margallo va anar encara més lluny, i ens va considerar pitjors que un atemptat terrorista, en unes paraules que no només ofenen els demòcrates en general, sinó que ofenen d'una manera punyent qui hagi estat víctima d'un atemptat terrorista, perquè sap, amb un dolor immens que no s'apaga mai, el que representa. Recordo tot això perquè tots aquells que parlen de moderació i de centrisme contrastin exactament què diuen ínclits moderats i centristes davant d'una demanda democràtica impecable i exemplar que, per si encara no se n'han adonat quan miren les imatges per la tele, també és feta per la gent moderada i de centre d'aquest país, perquè sense ells ni s'omplen els carrers ni s'ompliran mai les urnes.

Però ara hi ha una nova oportunitat de reconeixement de la realitat catalana per part del sistema polític espanyol. Jo diria més: hi ha la necessitat de reconeixement d'aquesta demanda per part de l'Estat si vol sortir de l'embolic que perjudica tothom, sobretot la gent que està a l'atur i que tem que hi hagi inversions empresarials frenades per la incertesa i la poca confiança que genera la política espanyola.

No és una demanda que adreço al president en funcions, senyor Mariano Rajoy, sinó que trasllado la responsabilitat a tot el sistema polític espanyol. Tothom – tothom– hi té una responsabilitat assignada, també nosaltres, per fer possible un referèndum acordat. En aquest sentit, puc dir amb rotunditat que hi ha tota la

disposició a col·laborar lleialment amb un govern espanyol que vulgui col·laborar lleialment amb el Govern català, no només per complir amb els compromisos de l'autonomia, que això ja no s'hauria ni de demanar, sinó per fer possible que votem en un referèndum sobre la independència de Catalunya.

En aquest sentit, reitero aquí, al Parlament, el que els líders polítics espanyols saben directament per mi: si s'accepta el principi democràtic que els catalans hem de poder votar, aleshores estem disposats a obrir una negociació per explorar en quins termes s'hauria de desenvolupar aquest referèndum. Que vol dir que podem parlar com formulem la pregunta, de quina és la data més adequada per fer-ho, de quins serien els quòrums que acceptaríem per considerar vàlids els resultats, de quina moratòria establiríem per tornar a demanar el referèndum en cas que el perdéssim i de quina manera hauríem de gestionar el resultat que sortís.

De tot això en podem parlar a fons i amb lleialtat, i en podem sortir beneficiats tots, fins i tot aquells que els fa tanta gràcia que exposi el que és la demanda de 2 milions i mig de catalans, als quals segurament esperem servir algun dia. *(Aplaudiments forts i perllongats.)* Perquè els recordo que la demanda d'un referèndum acordat no és del 48 per cent, és del 60 per cent. I, per tant, tots aquells que diuen que no es pot fer el referèndum perquè és del 48, etcètera, si és un 60, tampoc? *(Pausa.)* Tampoc, no? Doncs, aleshores no estem parlant de democràcia, estem parlant d'una altra cosa. Per aconseguir això –perquè l'oposició ja veig que no és del tot, diguem-ne, clara en els seus propòsits– cal coratge i compromís.

Torno a demanar si hi ha algú en el sistema polític espanyol que tingui el coratge i el compromís d'assumir una responsabilitat històrica, que segurament és incòmoda –segur, molt incòmoda–, però que és imprescindible per trobar solucions. Cal superar en coratges del passat que encara llasten. Cal deixar les misèries del present i mirar el futur amb convicció. Com ho va dir el gran socialista occità Jean Jaurès, referent del socialisme francès, i que no consta, per cert, que s'assequés mai a cap consell d'administració d'una multinacional de l'energia. *(Rialles.) Il ne faut avoir aucun regret pour le passé; aucun remords pour le présent et une confiance inébranlable pour l'avenir.* Aquesta és una oferta que no caduca, però que no paralitza. Vull dir, del calendari dels divuit mesos..., i les bases fonamentals del procés es mantenen intactes, i a finals del juliol de l'any que ve el Parlament

aprovarà les lleis necessàries perquè Catalunya funcioni com a estat independent, i convocarem els ciutadans a les urnes perquè permetin, amb el seu vot, la proclamació de la independència.

En aquest sentit, si el Parlament em fa la confiança que demano, encarregaré al vicepresident Junqueras, en tant que president de la Comissió Interdepartamental d'Impuls de l'Autogovern, que endegui l'arquitectura d'un referèndum a través del qual culminem el propòsit de retornar a Catalunya el poder polític d'un estat sobirà, i que ha d'organitzar el departament que presideix el conseller Romeva, que té la responsabilitat de la participació.

Per tat, un encàrrec que apel·la a tot el Govern i del qual el Govern assumeix la responsabilitat sencera que li pertoca. La resolució de la demanda catalana es farà, per tant, d'aquesta manera: o referèndum, o referèndum. Ho repeteixo, o referèndum, o referèndum.

(Aplaudiments.)

Que quedi clar, reitero que perseguirem l'acord fins al darrer dia. Treballarem amb la voluntat de fer un referèndum acordable amb l'Estat en tot moment, però si arribem al final de la legislatura i no hi ha hagut cap resposta positiva en aquest sentit, estarem preparats i a punt de pujar el darrer graó abans de proclamar de manera efectiva la independència de Catalunya i, a tot estirar, convocar un referèndum per a la segona quinzena de setembre de l'any que ve.

Amb això complirem el mandat rebut el 27 de setembre. Amb això culminarem la legislatura en els termes i els temps amb què em vaig comprometre, però ens falta, naturalment, superar un escull –ens falta superar un escull. Aquest escull es diu «confiança». Si fem un pacte per la confiança, i quin lloc millor per fer un pacte per la confiança que un Parlament, davant de tot el poble de Catalunya, no a l'interior d'un despatx, aquí, si fem un pacte per la confiança, demà arrencarà la segona i última fase del procés cap a la independència de Catalunya. Si el resultat no permet aquest pacte la legislatura s'haurà acabat.

Jo confio en tots vostès i a nivell personal –en tots, 135, 134, en mi mateix també hi tinc confiança, però...–, en tots vostès. Però confio, sobretot, que la majoria de vostès m'atorgarà la confiança que els demano, fidel al compromís que vaig

expressar el dia 10 de gener en la sessió d'investidura i que vaig ratificar, després, en el meu discurs de presa de possessió.

Moltes gràcies per la seva atenció. Bona tarda.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Un cop acabada la intervenció del president, de conformitat amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, se suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les cinc de la tarda i un minut.